

genomen. Vier maanden later, op 31 October, nam deze om onbeduidende redenen zijn ontslag, doch hij kreeg reeds enkele dagen daarna berouw en wenschte weder op zijn ontslagname terug te komen. Die poging mislukte echter. Wel kreeg hij zijn volle tractement, maar hij werd niet weder aangenomen.

Treurig was het einde van den Talmid Jacob da Costa, die op 30 Juli 1652 jammerlijk om het leven kwam. Hij was „hoewel wij zulks op groote straf hadden verboden” zegt het handschrift, geheel alleen gaan zwemmen, en daarbij verdronken; zijn lichaam vond men niet weder. Kosten noch moeite spaarden de Regenten, ten einde het lijk terug te vinden en behoorlijk ter aarde te doen bestellen. Zij gaven met „grooten aandrang” last alle mogelijke nasporingen te doen en na een dag en nacht zoekens werd het dan ook gevonden en Regenten gelastten zijn collega's Talmidim den overledene den verschuldigten eerbied te brengen door de Misva te volbrengen, het lijk op hun schouderen grafwaarts te dragen, naar het Huis des Levens te Rotterdam en gedurende elf maanden aan te vangen met de Ros-Yesiba, het Kadisgebed voor hem uit spreken. Regenten betaalden de onkosten voor het zoeken van het lijk, het lijkgewaad en het graf „en allen waren zeer gevoelig aangedaan.”

Wij zagen reeds, dat Abraham Abarbanel zijn opvolger werd. Op 20 Sivan 5411 = 1651 was de Talmid Josua Pharo op zijn verzoek eervol ontslagen, omdat zijn te Amsterdam woonachtige vader hem bij zich wenschte te hebben; later werd hij wederom aangenomen en wel op 1 Maart 1653 op dringend verzoek en door tusschenkomst van anderen. Na een maand echter vertrok hij weer; werd hij namelijk door de K(ahal) K(adon), de Heilige Gemeente van Amsterdam tot Rubi of Rabbijn van een harer Medrassot of Leerscholen beroepen wegens „zijn verdiensten en de nog grootere verdiensten van zijn vader”. Tevens werd hij tot Hazan of voorlezer benoemd evenals de Talmid Ymanuel Abenator (Mello), die eveneens aldaar zich aan dit ambt ging wijden. Men liet diens opengevallen plaats op zijn verzoek onbezet, te meer, daar men de verwachting had, dat deze Medras nog wel zou overgeplaatst worden naar Amsterdam en in 't vooruitzicht daarvan wilde hij gaarne de voorkeur behouden. Beiden kregen hun volle tractement uitbetaald.

Josuah Pharo en Imanuel Abenator Melo zien wij in 1655